

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
Г. 1. 2 5/6. 9. 3/2 00
Дата 13. 03. 2000

Изх. № 178/23.03.2000г.

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД**

СТАНОВИЩЕ

От Националното сдружение на общините в Република България
по конституционно дело № 3/2000 г.

На върмалност на

булеву Зад Сирена

23.03.2000

Уважаеми конституционни съдии,

Във връзка с предоставената ни с определението на Конституционния съд от 09.03.2000 г. възможност, изразяваме становище по конституционно дело № 3/2000 г. , образувано по искане на група народни представители за обявяване на противоконституционни на част от текстовете на Закона за изменение и допълнение на Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина (обн. ДВ, бр. 10/2000 г.)

По § 70 и § 128

Член 19, ал. 1 от Конституцията на Република България прогласява принципа на свободната стопанска инициатива като основа за икономиката на страната. Останалите алинеи доразвиват основните параметри и насоки, които следва да бъдат създадени и гарантирани от закона с оглед реализацията на този принцип. По същество те представляват легалната, конституционна дефиниция на принципа “свободна стопанска инициатива”, прогласен в ал. 1.

Разпоредбите на § 70 и § 128 от ЗИДЗЛАХМ засягат пряко правомощията на местните власти относно осъществяваните от тях дейности, които попадат в приложното поле на Закона. Съгласно чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Република България общината е юридическо лице и в този аспект за нея са валидни в пълен обем разпоредбите на ал. 2, 3 и 4 на чл. 19 от Конституцията. Наред с това тя е и основната (и на този етап единствената) административно-териториална единица в която се осъществява местното самоуправление – чл. 136, ал. 1 от Конституцията на Република България..

Принципът на местното самоуправление, съгласно изискванията на чл. 2 от Европейската харта за местно самоуправление, не само е признат от вътрешното законодателство, но е гарантиран и в основните начала на Конституцията – чл. 2, ал. 1 от КРБ. Член 3, т. 1 на Хартата дава легалната дефиниция на местното самоуправление – това е правото и реалната способност на местните власти да регулират и управляват в рамките на закона съществена част от обществените дела на своя собствена отговорност и в полза на своето население, т.е. на цялата териториална общност, а не на определена част от нея. В “рамките на закона” чл. 11 от ЗМСМА очертава основния кръг от компетенциите на местните власти в определени сфери на дейност. Чл. 4 от ЕХМС доразвива периметъра на компетенции, определени от Конституцията и закона в насока за предоставяне и на други компетенции, т.е. към разширяване, а не към ограничаване или отнемане на вече предоставени правомощия. По правило компетенциите, поверени на местните власти трябва да бъдат пълни и цялостни, при това с определени изисквания за свобода на действие и инициатива по всеки въпрос, който не е изключен от тяхната компетентност, свобода да приспособяват упражняването на предоставените им права към местните условия – чл. 4, т. 1-5 от Хартата.

Наред с това, чл. 140 от Конституцията на Р.България гарантира правото на общината на собственост и използването ѝ в интерес на териториалната общност, а не на част от нея. И Конституцията и Хартата третират общината като **единна** териториална общност, а отделните общности или общините – като **равнопоставени**. Според действащото законодателство (ЗМСМА, ЗАТУРБ) общината се състои от едно или няколко съседни населени места. В този аспект разпоредбите на § 70 (чл. 69, ал. 1) от Закона създават условия не само за неравнопоставеност на отделните населени места (и на тяхното население), включени в една териториална общност, но и между отделните общини – съставените от едно или няколко населени места с население, надвишаващо 5000 жители, са поставени в неравноправно положение с останалите общини. Наред с това, се нарушава и принципа за равнопоставеност на собствеността и то между собственост от един и същ вид - общинска.

От изложените по-горе съображения се налага извода, че разпоредбите на § 70 и § 128 от ЗИДЗЛАХМ се явяват в несъответствие с общопризнатите принципи на местното самоуправление, прогласени от Европейската харта за местно самоуправление и признати от

Конституцията на Република България и останалите норми на вътрешното законодателство. Ограниченията по § 70 (чл. 69, ал. 1) от Закона влизат в противоречие с разпоредбите на ал. 1, 2 и 4, а нормите на § 128 – и на ал. 3 на чл. 19 от Конституцията на Република България, поради което следва да бъдат обявени за противоконституционни.

С уважение

Костадин Паскалев
Председател на УС на НСОРБ